

סיכוס אישי - קופ 27

שירה רוזנבאום

כאשר נשלחתי לקופ 27 מטעם ברקיימא תהיתי לעצמי: למה שאני אקח חלק בזה, במה אוכל לתרום ולהיתרם? כששאלתי חברים הם ענו: תלכי, תלמדי, תחוו, והכי גרוע תשבי על החוף בסיני. המשפט האחרון שכנע אותי ויצאתי לדרך, בלי ציפיות. לא יכולתי לדמיין שבסוף הקופ יצליח לרגש אותי.

בתיאור קצר לכל מי שעוד לא היה בוועידת אקלים עולמית בחייו: לב המרחב של הקופ עצום, ומחולק למרחב של חדרי הדיון ומרחב של פסטיבל סביבתי ענק. רוב מדינות העולם (השנה נאסר על רוסיה להשתתף) מקימים ביתנים גדולים שבהם הם מציגים לקהל את העיסוקים הסביבתיים שלהם, בין אם את ההצלחות הסביבתיות ובין אם את האסונות שהם חוו השנה. דרכי ההצגה מגוונות ויצירתיות; מאמצעים טכנולוגיים מקוריים ועד למיצגי אומנות, וידאו ארט, אוכל ועוד. נוסף על כך, לכל מדינה חדר הרצאות בו מתקיימות מספר הרצאות ביום. בנוסף למדינות, גופים בין לאומיים כמו ה-IPCC, SDG מצטרפים לחגיגה ומקימים מתחמים בהם מתקיימות הרצאות במהלך היום. כדי לעבור את כל המרחב ורק להעיף מבט על מה קורה לוקח לפחות יום, וזה בסריקה מהירה. כפי שניתן לנחש, זאת חוויה מציפה, מלאה בפומו של איזו הרצאה תהיה הכי טובה/ הכי רלוונטית לעשייה שלי מתוך כל 150 ההרצאות שניתנות במקביל? תוסיפו לחוויה את הקור המקפיא של המתחם (כי בכל זאת אנשים חשובים עם חליפות הגיעו עד למדבר וצריך לוודא שנעים להם) את המחסור במים, ובמזון צמחוני, מרחב ללא הפגנות אזרחיות שמזכירות לנו מה קורה במציאות, וקיבלתם הרבה אנשים שנעים מבולבלים במרחב, ומתקבצים במרחב הבטוח - ליד הביתן של המדינה שלהם. כשהתקדמתי מעבר להלם הראשוני, לאט לאט התגלה לי מה באמת קורה ומה המטרה שלשמה התכנסנו.

כשחזרתי הביתה השאלה שחזרה על עצמה היא האם כל מה שקורה שם באמת שווה את זה? האם הפליטות של 40,000 איש שווים את מה שקורה שם בחדרי הדיונים? האם הפליטות באמת שוות את הכסף המושקע "באדפטציה" דרך הקמת קרן שתפצה את מדינות שנפגעו עד כה ממשבר האקלים? בסופו של דבר, נציגי מדינות יכולים לקבוע זמן להיפגש ולכתוב אמנה לשינויי האקלים בזמנם החופשי ולחסוך לכולנו את הטרחה, הפליטות, ואת הכסף שאפשר להשקיע במטרות אחרות, שלא לדבר על האכזבות מההחלטות הלא מספקות.

לכן, אני מאמינה שהשאלה האמיתית שצריכה להישאל היא האם מה שקורה דווקא מחוץ לחדרי הדיונים שווה את כל הפליטות? האם כל הפסטיבל הסביבתי הוא רק "green wash" או שהוא בעל ערך?

אני חוויתי ערך עצום בקופ. לראות, ולשמע על כל מה שמדינות עושות היה מעניין ופותח עיניים אבל מה שהיה באמת משמעותי עבורי הוא המפגש האנושי ויצירת קשרים מתוך היכרות וקירבה. אם אתם הגעת לקרוא עד לפה כנראה שאתם מתעסקת בנושאי סביבה ואתם יודעת כמה העולם הזה קשה, עצוב, מייגע, מעייף, מאוס והרבה פעמים מרגיש שנידון לכישלון. הקופ ייצג מרחב של תקווה שבו נעים אלפי אנשים שרוצים לעשות טוב מתוך הידע והמקצועיות שלהם. בני האדם יצורים חברתיים, ועל מנת להרגיש תשוקת עשייה אנחנו גם צריכים להרגיש קרבה עם האנשים סביבנו והקופ יצר מרחב שבו כולנו יכולים להתחבר דרך קפה במסדרון, דיון בהרצאה, ושיחה ארוכה בערב. הקופ נתן לי תחושות שייכות והפגיש אותי עם אנשים מרחבי העולם שעכשיו אחרי מפגש אישי, אנחנו יכולים להתחיל לעבוד יחד גם באופן מקצועי. הקופ פתח לי צוהר לעבודה משותפת עם קהילות נוצריות האנגליקנית, קהילה רוחנית הודית, קהילות יהודיות בעולם, הקהילה הילידית של האמזונס, אדריכלים מקיימים דרך הבאו האוס החדש, ועוד עשרות ארגונים מדהימים בישראל שעושים עבודה נפלאה.

אז האם כל הפליטות שוות את התוצאה של הדיונים? כנראה שלא. האם הפליטות שוות את תוצאות הדיונים, והמרחב של המפגש האנושי שקורה בקופ? אפשר להתווכח על זה. אבל כולנו יודעות שצריך לתקוף את הנושא מכל הכיוונים, ושצריך גם להעריך ולחגוג את העבודה הקשה שכולנו עושים מידי יום, ואיזה נפלא שניתן לעשות זאת דרך מפגש אישי-עולמי.

